

Спомени и картини отъ войната.

19.

Майната.

Духаше студенъ вѣтръ Тъмни черни мъгли бѣгаха по небото, разкъсваха се на части, разперваха ръцѣ, като черни чудовища и се изгубваха задъ хоризонта.

Далечъ нѣкъдѣ се чернѣеха въ мъглитѣ сухитѣ клоне на църветата, които люшкани отъ вѣтра, движеха клонетѣ си, като грамадни ръцѣ на черни страшилища.

Въ замъгленото долче се червенѣеха нѣколко къщички на планинско селце. Нѣкога тамъ кипѣше животъ, чуваха се дѣтски викоуе, пѣсни и веселби. Но сега то бѣ тихо, сѣкашъ нѣмаше тамъ живи души. Само камбанарията на селската църква издигаше на горѣ своя почеритѣлъ отъ врѣмето кръстъ и самотно, тъжно гледаше на бѣгащитѣ черни мъгли, сѣкашъ имъ разказваше своитѣ жаловни спомени.

Бѣше тиха студена вечеръ. Мъглата все припадаше и леко закриваше разкаляния селски пѣтъ.

Спрѣхъ се до пѣтя и се загледахъ въ далечината. До уши-тѣ ми достигаше бѣсна артелерийска канонада. Водѣше се ужасенъ бой. Сиви кълба димъ се издигаха надъ селското баирче. Тамъ смъртта косѣше безжалостно човѣшкитѣ души.

Отъ врѣме на врѣме, край мене прѣминаваха бързо група войници. Нишаха се по заслонитѣ на пѣтя и се изгубваха въ мъглата. Нова група войници прѣминаха. Тѣ тичаха. Изглеждаше, че идѣха отъ далеченъ пѣтъ, защото бѣха много изморени . . .

Изведнажъ дочухъ задъ себе си тежка въздишка, прилична на стонъ, въ който се отрязяваше глухъ плачъ.

Обърнахъ се, задъ мене стоеше на двѣ прѣгърбена жена.

— На кждѣ по това врѣме, бабо? — Не се ли боишъ отъ смъртта? — запитахъ азъ.